

تغذیه ارتش و اقتصاد آمریکا با کودکان بومی

گزارش سنای آمریکا در سال ۱۹۶۹ به فاجعه این سیستم و شکست آن اشاره کرد که کمکی بود به تصویب قانونی در سال ۱۹۷۵ که به قبایل کنترل بیشتری بر این مدارس داد. یکی از پرونده‌های دیوان عالی آمریکا در سال جاری نشان داد که چگونه سوءاستفاده‌های دوران مدارس شبانه‌روزی همچنان بازتاب دارد. سال گذشته به دستور دب هالند، وزیر کشور آمریکا، که خود از بومیان آمریکاست و پدربزرگ و مادربزرگش از بازماندگان مدارس شبانه‌روزی‌اند، تحقیقاتی درباره قربانیان انجام شد. او برای پرده‌برداری از سوءاستفاده‌های درون این سیستم آموزشی، بیش از یک سال است که به سراسر کشور

سفر و با جوامع بومی که هنوز با پیامدهای منفی سیستم مدارس شبانه‌روزی سروکار دارند، گفت‌وگو می‌کند. خانم هالند در بیانیه‌ای گفت: «سیاست‌های مدارس شبانه‌روزی فدرال هر هر فرد بومی که می‌شناسم تأثیر گذاشته است. همه ما این میراث دردناک

و آسیبی را که این سیاست‌ها و این مکان‌ها بر ما تحمیل کرده است، با خود حمل می‌کنیم.» تغذیه ارتش و اقتصاد آمریکا با کودکان بومی یکی از آثار گسترده مدرسه‌های شبانه‌روزی بود. مدارس سراسر کشور دانش‌آموزان بومی را برای

تبدیل شدن به کارگران پیدی آموزش می‌دادند یا آنها را برای جنگ آماده می‌کردند. هنگامی که ایالات متحده در سال ۱۹۱۷ وارد جنگ جهانی اول شد، دولت فدرال هنوز بومیان آمریکایی را به عنوان شهروند به رسمیت نمی‌شناخت، اما مدرسه بومیان «فینیکس» در طول

جنگ جهانی اول دهه‌ها دانش‌آموز را به میدان نبرد فرستاد. دونفر از آنان نیز در این جنگ کشته شدند.

سنگ قبرهای کودکان بومی مدرسه کارلایل در پنسیلوانیا؛ حدود ۲۰۰ کودک بومی هنگام تحصیل در این مدرسه جان باختند و در آنجا دفن شدند.

آمریکا؛ از خشونت جنسی تا کودک‌کشی

صه وزارت کشور آمریکا گزارش داد که ممکن است تعداد کودکانی که در مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا جان داده‌اند به (ده‌ها هزار) تن برسد!

«فرشته کیانی] وقتی کریستف کلمب، کاشف اروپایی، سر از قاره آمریکا درآورد، شاید ساکنان اولیه آن سرزمین، سرخپوستان، فکرش را هم نمی‌کردند که چه سرنوشت غم‌انگیزی در انتظارشان نشست. با ورود اروپاییان به قاره آمریکا، بخش عظیمی از جمعیت و فرهنگ بومیان آن سرزمین نابود شد. تاریخ، سبک زندگی و نگرش بومیان اغلب سینه‌به‌سینه به نسل‌های بعدی منتقل می‌شد و با انتقال اجباری کودکان سرخپوست به مدارس سفیپوست‌ان این تاریخ برای همیشه از بین رفت. «نیویورک تایمز» در گزارشی که می‌خوانید به جزئیات سیستم مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا –تلاشی چنددهه‌ای برای جذب بومیان قبل از رسیدن به سن بزرگسالی– پرداخته است؛ سیستمی که فرهنگ، پیوندهای خانوادگی و گاهی اوقات زندگی کودکان را ربود.

وادر کردن والدین بومی آمریکا به فرستادن فرزندان خود به این مدارس وضع کرد، از جمله به مقامات وزارت کشور اجازه داد تا از تحویل جیره غذایی توافقی شده به خانواده‌هایی که مقاومت می‌کردند، خودداری کنند.

کنگره همچنین بودجه مدارس را از طریق تخصیص بودجه سالانه و با پول فروش زمین‌هایی که در اختیار قبایل بود، تأمین می‌کرد. علاوه بر این، دولت انجمن‌هایی را از کلیسای کاتولیک، پروتستان، کلیسای اسقفی و … برای اداره مدارس، صرف‌نظر از اینکه آیا آنها تجربه‌ای در آموزش دارند یا نه، استخدام و به زای هر دانش‌آموز مبلغی به آنها پرداخت می‌کرد. طبق برآوردها، سازمان‌های مذهبی حداقل ۱۰۵ مدرسه را اداره می‌کردند.

مدارس در هر کجا که قرار داشتند یا هر کسی که آنها را اداره می‌کرد، تا حد زیادی در ماموریت جذب دانش‌آموزان بومی با پاک کردن فرهنگ آنها سهیم بودند. موهای کودکان کوتاه شد، لباس‌هایشان سوخته شد. بر آنها اسامی جدید و انگلیسی نهاده شد و ملزم به شرکت در مراسم مذهبی مسیحی شدند. آنها مجبور به انجام کارهای پدی، هم در محوطه مدرسه و هم در مزارع اطراف شدند. کسانی که جرأت داشتند به زبان اجدادی خود صحبت کنند یا اعمال مذهبی خود را بجا آورند اغلب ضرب‌و شتم می‌شدند. در حالی که از دوران این مدارس شبانه‌روزی دیر زمانی می‌گذرد، بازماندگان سالخورده، که بسیاری از آنها در دهه ۷۰ و ۸۰ زندگی خود هستند، در تلاشند تا مطمئن شوند که آسیب وارد شده به آنها در یاد‌های ماند.

دانش‌آموزان مدرسه بومی کارلایل در ماه مارس سال ۱۸۹۲ در محوطه مدرسه. John N. Chouteau/Cumberland County Historical Society Photo Archives

● ضرب و شتم، سوءتغذیه، کار سخت، خشونت جنسی و سایر اشکال بی‌توجهی و آزار در این مدارس بیداد می‌کرد. در مدرسه کارلایل، از کودکان به عنوان کارگر یا خدمتکار در مزارع اطراف استفاده می‌شد. همچنین به محض ورود نام کودکان تغییر می‌کرد؛ لباس‌ها و مدل موی قبیل‌های آنها هم همین‌طور. در حالی که محققان می‌گویند هنوز آمار آسیب‌ها تکمیل نشده، حداقل صدها کودک بومی در مدارس شبانه‌روزی جان خود را از دست داده و اجسادشان را بدون توجه به سنت‌های خانواده یا فرهنگ آنها دفن کرده‌اند.

● زمانی که مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا در سراسر کشور افتتاح می‌شد، «قانون تخصیص عمومی» در سال ۱۸۸۷ به مقامات فدرال اجازه داد تا زمین‌های بومی را تقسیم کنند. این قانون به سفیدپوستان اجازه داد تا کنترل زمین‌های بومیان را در دست بگیرند. به این ترتیب سرخپوستان ۹۰

●●

چکیده

- جنگ چند دهه‌ای دولت ایالات متحده علیه فرهنگ، پیوندهای خانوادگی و زندگی بومیان از اوایل قرن نوزدهم آغاز شد، چندین دهه به طول انجامید و هنوز هم تبعات آن ادامه دارد.
- در طول بیش از ۱۵۰ سال، صدها هزار کودک بومی به زور به مدارس شبانه‌روزی در سراسر کشور فرستاده شدند.
- اولین مدرسه در سال ۱۸۰۱ افتتاح شد. وزارت کشور، وزارت دفاع و سازمان‌های مذهبی صدها مدرسه دیگر را تأسیس یا حمایت کردند. حداقل ۵۲۳ مؤسسه، بخشی از شبکه گسترده مدارس شبانه‌روزی کودکان بومی آمریکا بودند.
- در دهه ۱۹۲۰، به‌قدری مدارس شبانه‌روزی گسترش یافت که تقریباً ۸۳ درصد از کودکان بومی در سن مدرسه در چنین مؤسسه‌ای ثبت‌نام شدند.

پدترین سوءاستفاده‌ها در مدارس شبانه‌روزی

بن شرمن، که چهار سال در یکی از این مدارس زندگی کرده بود، از بدترین سوءاستفاده‌ها در مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا می‌گوید. شرمن، ۸۳ ساله، مهندس هوافضا، گفت: «این، جنگ علیه کودکان بود. سعی نکنید به من بگویید این نسل‌کشی نبوده است. آنها به دنبال زیان ما، فرهنگ ما، پیوندهای خانوادگی و سرزمین ما بودند و تقریباً در همه سطوح هم موفق بودند.»

در حالی که محققان می‌گویند هنوز آمار آسیب‌های واردآمده تکمیل نشده، حداقل صدها کودک بومی در مدارس شبانه‌روزی جان خود را از دست داده‌اند و اجسادشان را بدون توجه به سنت‌های خانواده یا فرهنگ آنها دفن کرده‌اند. در سال‌های اخیر، جوامع بومی در سراسر آمریکا از فناوری‌هایی مانند سنجش از راه دور و رادارهای نفوذکننده به زمین برای یافتن مکان‌های دفن استفاده کرده‌اند. در ماه جولای امسال، قبیله سرخپوست Paiute در ایالت یوتا تأیید کرد که ۱۲ کودک در گورهای بی‌نشان در مدرسه شبانه‌روزی «پانگویچ» در جنوب یوتا دفن شده‌اند.

شواهد نشان می‌دهد که حداقل ۸۶ دانش‌آموز بومی در مدرسه صنعتی شهر جنوا در ایالت نبراسکا به دلایلی از جمله حبسه، سل و تیراندازی تصادفی جان خود را از دست دادند و در گورستانی در محوطه مدرسه که هنوز جای دقیق آن مشخص نیست، دفن شدند. اکنون باستان‌شناسان ایالت نبراسکا و ۴۰ جامعه بومی که فرزندان‌شان در این مدرسه تحصیل می‌کردند، برای یافتن بقایای دانش‌آموزان در جنوا تلاش می‌کنند. وزارت کشور آمریکا در گزارش اولیه خود که سال گذشته منتشر شد، گفت که ممکن است تعداد کودکانی که در مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا جان خود را از دست داده‌اند به «هزاران یا ده‌ها هزار» تن برسد!

نام مردان سفیدپوست به پشت ما دوخته شد

نیروی محرکه گسترش دیوانه‌وار سیستم مدارس شبانه‌روزی، ریچارد هنری پرات، افسر نظامی بود که در جنگ «رودخانه سرخ» مبارزاتی در دهه ۱۸۷۰ برای جابه‌جایی اجباری قبایل بومی از دشت‌های جنوبی ایالات متحده، حضور داشت. در سال ۱۸۷۹، پرات مدرسه صنعتی بومیان را در کارلایل پنسیلوانیا تأسیس کرد تا الگوی برای ایجاد ده‌ها مدرسه مشابه در سراسر ایالات متحده شود. او در مورد مأموریت خود مصمم بود، چنانکه در اعلامیه‌ای شرم‌آور گفت: «سرخپوست درون او را بکشید و نجاشش دهید.» پرات رویای از بین بردن مناطق بومی‌نشین و پراکنده کردن کل جمعیت کودکان بومی در سراسر کشور را در سر داشت و اینکه حدود ۷۰ هزار خانواده سفیدپوست هر در کدام سرپرستی یک کودک بومی آمریکایی را بپذیرند. او به این آرزوها دست نیافت، اما موفق شد مدارس بومیان را در جوامع سفیدپوست جای دهد، اغلب دور از مناطقی که کودکان بومی در آن چشم به جهان گشوده بودند.

از کودکان به محض ورود به مدرسه پرات، با لباس بومی عکس گرفته می‌شد. سپس به سرعت موهای بلند پسران را کوتاه می‌کردند، اقدامی بی‌رحمانه و آسیب‌زا مخصوصاً برای کسانی که از فرهنگ‌هایی مانند لاکوتا (یکی از قبیله‌های سرخپوست) آمده بودند، جایی که بریدن موهای بلند با عزاداری برای مردگان مرتبط است. همان‌طور که دیوید ولانس آدامز، مورخ، در سال ۱۹۹۵ در کتاب خود با عنوان «آموزش برای انقراض» توضیح داد، مدارس شبانه‌روزی حمله به هویت قبیل‌های را به یکی از ویژگی‌های اصلی مأموریت همسان‌سازی خود تبدیل کردند که اغلب با تغییر نام کودکان شروع می‌شد. یکی از دانش‌آموزان سابق کارلایل به یاد می‌آورد که از او خواسته شد به یکی از نام‌هایی که روی تخته سیاه نوشته شده اشاره کند. سپس آن نام را روی تکه نواری نوشتند و به پشت لباس او دوختند. مدارس دیگر هم از سیاست تغییر نام مدرسه کارلایل پیروی و اغلب اسامی تحقیرآمیز را انتخاب می‌کردند.

در کارلایل، مقامات ترتیبی داده بودند که کودکان به عنوان کارگر یا خدمتکار در مزارع اطراف کار کنند. شویه‌ها از مدرسه‌ای به مدرسه دیگر به طرز چشمگیری متفاوت بود و سوءاستفاده‌هایی هم می‌شد؛ مانند پرداخت دستمزد‌های ناعادلانه به کودکان، دور نگه داشتن آنها از تحصیل برای ماه‌ها و قرار دادن‌شان در اقامتگاه‌های غیر استاندارد و جدا از کارگران سفیدپوست.

تاراج بزرگ زمین‌های بومیان

نوامبر سال ۱۸۹۴، سربازان آمریکایی وارد مناطق دورافتاده شمال آریزونا شدند؛ جایی که قبیله «هوپی» دیرزمانی بود در آنجا زندگی می‌کرد. دستور آنها چه بود؟ بچه‌ها را ببرید! اما برخی از والدین قبیله هوپی قبلاً به صراحت گفته بودند که فرزندان‌شان را به مدرسه شبانه‌روزی نمی‌فرستند. مقامات سعی کردند والدین را تطمیع کنند. آنها در برابر والدینی که فرزندان‌شان را تحویل نمی‌دادند به زور متوسل شدند و در تلاش برای گرسنگی دادن به هوپی‌ها و تسلیم شدن‌شان، جیره غذایی تضمین شده آنها را قطع کردند.

بزندا اچاپلند، مورخی که پدربزرگ و مادربزرگ او از سرخپوستان قبیله بزرگ «اوجیبوه» به مدارس شبانه‌روزی بومیان فرستاده شدند، در مصاحبه‌ای تأکید کرد که دوره بزرگ‌ترین گسترش سیستم مدارس شبانه‌روزی – از دهه‌های آخر قرن نوزدهم تا دهه‌های اول قرن بیستم– هم‌زمان با تاراج بزرگ زمین‌های بومیان بود. زمانی که مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا در سراسر کشور افتتاح می‌شد، «قانون تخصیص عمومی» در سال ۱۸۸۷ به مقامات فدرال اجازه داد تا زمین‌های بومی را تقسیم کنند. این قانون عملاً سلب مالکیت زمین را تقویت کرد و به سفیدپوستان اجازه داد تا کنترل زمین‌های «مازاد» متعلق به مردم بومی را در دست بگیرند. دکتر چاپلند، استاد مطالعات آمریکایی در دانشگاه مینه‌سوتا، گفت: «سرخپوستان از طول نیم‌قرنی که سیاست یکسان‌سازی بر آموزش بومیان در ایالات متحده حاکم بود، ۹۰ میلیون هکتار زمین از دست دادند!» گزارش وزارت کشور که سال گذشته توسط ریان نیولند، دستیار وزیر در امور بومیان، منتشر شد، نشان داد که سلب مالکیت زمین‌ها و تأمین بودجه مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا در ارتباط مستقیم با یکدیگر بودند. به عبارتی، دولت ایالات متحده عملاً مردم بومی را وادار کرد تا از سرمایه خود برای پرداخت هزینه مدارس شبانه‌روزی استفاده کنند.

در دهه ۱۹۲۰، به‌قدری مدارس شبانه‌روزی گسترش یافت که تقریباً ۸۳ درصد از کودکان بومی در سن مدرسه در چنین مؤسسه‌ای ثبت‌نام شدند. با این حال، پرسش‌ها در مورد هزینه‌ها و اثر بخشی سیاست‌های همسان‌سازی، همراه با افشاکری‌های مخوف درباره این سیستم، آرام‌آرام به تغییراتی منجر شد. تحقیقی در سال ۱۹۲۸ به جزئیات سوءتغذیه، کار بیش از حد و تنبیه شدید کودکان پرداخت. از دهه ۱۹۶۰ تا ۱۹۸۰، مقامات فدرال شروع به واگذاری مدیریت برخی از مدارس باقیمانده به اداره آموزش بومیان یا قبایل کردند.

خشونت جنسی در مدارس بیداد می‌کرد

جیمز لایل در سال ۱۹۵۵ هشت‌ساله بود که همراه برادر ۶ ساله‌اش به مدرسه شبانه‌روزی «رانگل» در جنوب شرقی آلاسکا فرستاده شدند. هنوز برای لایل که اکنون ۷۶ ساله است، توصیف رفتاری که در مدرسه رانگل با او شد، سخت است و هنگام بازگو کردن آنها، صدایش می‌لرزد: «در طول روزهای هفته، معمولاً سرپرستان به کودکان می‌گفتند لباس‌هایشان را درآورند و بعد آنان را شلاق می‌زدند. تعطیلات آخر هفته که فرا می‌رسید به برخی از کودکان دستور می‌دادند کاملاً برهنه شوند و به بعضی دیگر دستور داده می‌شد به دلیل نقض قوانین مدرسه آنان را بکمر بند برزند.»

لایل که اکنون مدرس آسیب‌های تاریخی است، گفت که خشونت جنسی نیز در این مدارس بیداد می‌کرد. او دختری را مثال زد که در تمام هشت سالی که در مدرسه رانگل بود، بارها هدف سوءاستفاده یکی از مدیران قرار گرفت. همچنین شاهد تجاوز یکی دیگر از مدیران مدرسه به دانش‌آموزان پسر بود و خودش هم طعمه تجاوز یکی از پسران شد. وقتی شب چراغ‌ها خاموش می‌شد، او می‌توانست صدای هق‌هق کودکان، به‌ویژه کوچک‌ترها را بشنود که مادران‌شان را صدا می‌کردند؛ «این تنها زمانی بود که می‌توانستیم احساسات‌مان را بروز دهیم.»

خانم یلوهر هم مجازاتی را که در مدرسه‌ای در ایالت یوتا برای دانش‌آموزانی که به زبان‌هایی غیر از انگلیسی صحبت می‌کردند، توصیف کرد: «آنها وادارمان می‌کردند در حال تمیز کردن توالت‌ها زانو بزنیم. خیلی شرم‌آور و تحقیرآمیز بود. به همین دلیل برخی از ما هرگز درباره آن دوران صحبت نمی‌کنیم.» اکنون محققان بهداشت عمومی شروع به بررسی آسیب‌های ماندگار حضور در مدارس شبانه‌روزی کرده‌اند. مطالعه‌ای که در دانشگاه داکوتای شمالی انجام شد، نشان داد بومیان آمریکایی که در مدارس شبانه‌روزی بودند، بیشتر از بومیانی که در این مدارس حضور نداشتند، به بیماری‌های مزمن جدی مبتلا شده‌اند.

در حالی که ممکن است توصیف کامل آن دوران وحشت‌ناامیسر نباشد، بخش‌هایی دلخراش در گزارش‌های معمولی اداری به چشم می‌خورد که تلفات کودکان را طوری فهرست کرده‌اند که گویی در حال برشمردن تلفات احشام هستند! محاسبه دقیق تعداد کودکانی که در مدارس شبانه‌روزی بومیان آمریکا جان دادند، دشوار است. در برخی مدارس، ده‌ها کودک به‌کام مرگ رفتند. به عنوان مثال، در دهه ۱۹۲۰ کارگرانی که در پارکی در شهر آلبوکرکی در ایالت نیومکزیکو، مشغول کار بودند، استخوان‌های کودکان را پیدا کردند و معلوم شد آنها گورستان مدرسه بومی آلبوکرکی بوده است. ۱۸۹ دانش‌آموز فقط در مدرسه کارلایل دفن شدند و سرخ‌ها همچنان آشکار می‌شود.